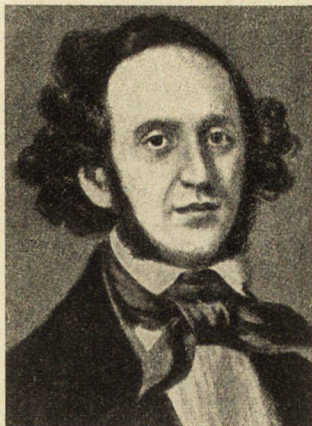

лестни творения: „Шотландската симфония“, увертюрата „Хебриди“ и др. При завръщането си във Берлин, получава предложение за професор (по музика) във университета, ала той го отклонява. 1830, на пжт

Феликс Менделсон-Бартолди

за Италия, се отбива във Ваймар, дето Гьоте го задържа няколко дена на гости у себе си, и през Мюнхен, Виена, Венеция и Флоренция, пристига във Рим и влиза във близки връзки съ всички видни представители на италианската музика — нещо, което оказва силно влияние върху неговата артистична личност. На връщане за Берлин минава през Париж и Лондон. Във Лондон диригира симфонията g-moll, довършва „Хебриди“, свири капричиото h-moll, и напечатва първата тетрада „Пъсни без думи“. 1831 поема ръководството на Долнорейнският музикални тържества във Дюселдорф, където бива назначен за градски музикален директор. 1835 дирижира музикалните тържества във Кьолн, и въ същата година бива призван за капелмайстор на „Гевандхаус“ във Лайпциг, чийто оркестър той издига до недосъгаема висота. 1836 се изпълнява във Дю-

селдорф неговата оратория „Паулус“, и бива отличен от Лайпцигския университет съ звание Dr phil. hon. causa; на следната година се оженя за Цецилия-Шарлота Жанрено, съ която е живял щастлив семеен живот. 1843 М. основава, съ съдействието на Мориц Хауптман и Роберт Шуман, Лайпцигската консерватория. Имайки за постоянно мѣстожителство Лайпциг, М. е преброяван във Берлин и други градове, за да дирижира свои творения. Последните две години от краткия си живот отдава на грижи за уредбата на консерваторията, възлагайки дирижирането на Гевандхаусовите концерти на своя ученик Гаде. След като ръководи изпълнението на втората си оратория „Елиас“ — във Кьолн, Ахен и Бирмингам, 1847 отива и във Лондон — за същата цел. На връщане от там, във Франкфурт а/М., се получава известие за смъртта на сестра му Фани. Загубата на любимата сестра му действа тъй силно, че той отслабва до толкова, че е станало нужда да отиде във Швейцария за да поправи здравето си. Тук той работи надъ недовършените си творения — ораторията „Христос“ и операта „Лорелей“. През есента се завръща във Лайпциг, дето след една силна нервна криза, дожда смъртта. Последното творение, надъ което е работил, е Айхендорфовата „Нощна пѣсен“. М. е въ пълната смисъл на думата лирическа натура: музиката му има красотата на Моцартовата мелодия и завършеност на формата (поради което Шуман го нарича „Моцарт на XIX в.“, а Бюлов — „най-големия гений на формата след Моцарта“), сърденност, изящество и блѣсъкъ, не лишена и от известна сентименталност на мелодията. Тази последната черта на неговото творчество съвсем не намалява ценността му. Като лирик, най-ярко се е изявил гения му въ неговите пѣсни — солови и хорови, нѣкои от които сж вече снародни въ Германия. Творчеството на М. обхваща 121 опуса, между които: 5 симфонии: I с moll, II симфония — кантата „Хвалебна пѣсен“, III — „Шотландска“, IV —